

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΩΣ ΠΡΟΤΥΠΟ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΗΣ ΑΦΟΣΙΩΣΗΣ ΣΤΟΝ ΚΥΡΙΟ

ΣΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ κρατάει από παλιά ή διαμάχη ανάμεσα στους ύπερασπιστές της γάτας και τους ανυποχώρητους υπέρμαχους του σκύλου. Διάσημοι ξένοι ποιητές από τον Σάρλ Μπωντλαίρ και τον Τζών Κήτς ως τον Ράινερ Μαρία Ρίλκε, τον Γουίλιαμ Μπάτλερ Γέιτς και τον Έουτζένιο Μοντάλε, αλλά και οι δικοί μας Καββαδίας, Σαχτούρης, Σεφέρης, Ρίτσος, Πατριίκιος, Δημουλά κ.ά., λάτρεψαν τις γάτες κι έγραψαν γι' αυτές. Τις γάτες έξεθείασαν και πεζογράφοι όπως ή Κολέτ, ό Μάρκ Τουαίην, ό Έρνεστ Χέμινγουεϊ, ό Ζάν-Πώλ Σάρτρ, πού όνόμαζε Μηδέν τον γάτο του, ό Χούλιο Κορτάσαρ, πού τον όνόμαζε Άντόρνο, ό Σάμιουελ Μπέκετ, πού είχε δώσει από μυθιστορήματά του τὰ όνόματα Βάτ και Μέρφι σε δύο γάτες του, ό Χαρούκι Μουρακάμι, πού όνόμαζε Κάφκα τή γάτα του, και πλήθος άλλων. Οί δε άρχαίοι Αιγύπτιοι είχαν μάλιστα θεοποιήσει τή γάτα μέσω της φαραωνικής γαλοκέφαλης θεότητας της χαράς, της εύθυμίας, του έρωτα, της γονιμότητας και του τοκετού Βασίτι, ή όποία λατρεύτηκε κυρίως στη Βούβαστη. Για τους σκύλους έγραψαν, μεταξύ άλλων, ό Τζών Στάινμπεκ, ό Γουίλιαμ Φώκνερ και ιδιαίτερα ό Τζάκ Λόντον. Στά καθ' ήμās, οί άρχαίοι μας πρόγονοι έτρεφαν, ήδη από τὰ όμηρικά χρόνια (βλ. τον πιστό Άργο του Όδυσσέα), ιδιαίτερη αγάπη για τους σκύλους, τους όποιους άπαθανάτισαν σε πάμπολλα μαρμάρινα επιτύμβια, εν αντιθέσει προς τις γάτες πού δεν τις συμπαθοῦσαν πολύ και γι' αυτό εξέτρεφαν έξημερωμένα κουνάβια για τήν έξολόθρευση των ποντικιών.

Οί γατόφιλοι θεωροῦν τήν ανεξαρτησία ως τή μεγαλύτερη άρετή του κατοικίδιου αϊλουροειδούς, τὸ όποιο οῦσιαστικά δεν έξημερώθηκε ποτέ, σε αντίθεση με τον σκύλο, ό όποιος δεν χρειάστηκε οῦσιαστικά ποτέ νά έξημερωθει, άφου άκολούθησε έξαρχής από μόνος του τον άνθρωπο. Γι' αυτό άλλωστε του προσάπτουν υπερβολική δουλοπρέπεια. Συγγέουν, βλέπετε, άνοήτως τήν καλοσύνη, τήν αγάπη και τήν πίστη του σκύλου με τή δουλικότητα.

Η στάση ώστόσο του σκύλου άπέναντι στον κύριό του, ή συμπεριφορά του προς αυτόν μάς δείχνει έναρθέστατα, έμπρακτα, παραδειγματικά, ποιὰ πρέπει νά είναι ή στάση του καθενός μας ως προς τον Κύριο. Άναλυτικότερα:

Άνήκει ψυχή τε και σώματι, ολοκληρωτικά, δίχως όρους ούτε προϋποθέσεις, στον κύριο, στον όποιο τον όρισε τὸ ριζικό του. Αυτός ό κύριος είναι τὸ άπαν γι' αυτόν.

Άναζητάει άπεγνωσμένα τον κύριό του, όταν τον χάσει, και δεν βρίσκει άναπαμὸ μέχρι νά τον ξαναβρεί, διανύοντας πολλές φορές εκατοντάδες χιλιόμετρα γι' αυτόν τὸ σκοπό. Δεν είναι σπάνιο τὸ φαινόμενο του σκύλου πού αφήνεται νά πεθάνει από άσιτία όταν πεθάνει ό κύριός του.

Ό κύριός του είναι τὸ σπίτι του, ή πατρίδα του, ό κόσμος όλος. Όπου βρίσκεται εκείνος, εκεί είναι και τὸ πᾶν γι' αυτόν. Όταν είναι με τον κύριό του, τὰ έχει όλα, δεν του λείπει τίποτα, αισθάνεται άσφάλεια και δεν άνησυχεί για τίποτα. Του άρκει και μόνο νά βρίσκεται μαζί του και μάλιστα συνεχώς κι άκαταπαύστως. Μακριά του αισθάνεται έλλιπής.

Είναι δυστυχέστατος χωρίς άφεντικό. Άδέσποτος καταντάει άξιοθρήνητος. Κάνει τὸ πᾶν για ν' άποκτήσει κύριο και δεν ήσυχάζει ώσπου νά τὸ κατορθώσει. Ό σκύλος με περιλαίμιο, ένδεικτικό του ότι ανήκει σε κάποιον, αισθάνεται άνωτερότητα σε σχέση με τους άλλους σκύλους πού περιφέρονται άδέσποτοι.

Όποτε άντικρίζει τον κύριό του, είναι εύτυχέστατος και τον ύποδέχεται κάθε φορά με άφάνταστες διαχύσεις κι έκδηλώσεις λατρείας, όσο όλιγόχρονη κι αν ύπῆρξε ή άπουσία

του, και μοιάζει να μην ξέρει τί να πρωτοκάνει για να του τὸ δείξει και να τὸν εὐχαριστήσει.
Ἡ ἀγάπη του πρὸς τὸν κύριό του εἶναι ἀνυστερόβουλη, ἀνυπόκριτη, ἀμέριστη, ἀπλό-
χερη, γενναϊόδωρη. Τελικὰ δὲν πρόκειται για ἀγάπη ἀλλὰ για λατρεία και τυφλὴ ἀφο-
σίωση.

Δὲν τὸν ἐνδιαφέρει ἂν ὁ κύριός του εἶναι δύσμορφος, νάνος, σακάτης ἢ κουρελής.
Γι' αὐτὸν ὁ κύριός του εἶναι ὁ καλύτερος ποὺ γίνεται πάνω στὴ γῆ.

Ὅσφρίζεται ἢ ψυχανεμίζεται ἀπὸ πολὺ μακριὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ κυρίου του και χαίρεται
προκαταβολικὰ γι' αὐτό, δείχνοντας ἀδημονία, λαχτάρα να τὸν δεῖ, και τὸν ὑποδέχεται
μὲ ἐκδηλώσεις γνήσιας και συγκινητικῆς χαρᾶς.

Αὐτὸν ποὺ ἀναγνωρίζει για κύριό του τὸν ὑπακούει και τὸν ὑπηρετεῖ πιστὰ, τυφλά,
ἀδιαμαρτύρητα.

Τὸν ἀκολουθεῖ ὅπου κι ἂν πηγαίνει ἢ παραμένει στὸ πλάι του ὅπου κι ἂν ἐκεῖνος βρε-
θεῖ, χωρὶς να ἀναρωτιέται τὸ γιατί.

Βρίσκεται πάντοτε σὲ πλήρη ἐτοιμότητα και ἐγρήγορη για να προφυλάξει, να προστα-
τεύσει, να ὑπερασπιστεῖ τὸν κύριό του, ἀκόμα και μὲ τίμημα τὴν ἴδια τὴ ζωὴ του, ἀπὸ
κάθε κίνδυνο και ἐπιβουλὴ.

Ἄνταποκρίνεται αὐθόρμητα και ἀμέσως, μὲ ἀπαράμιλλη σπουδῆ, στὸ ὅποιοδήποτε κά-
λεσμα τοῦ κυρίου του χωρὶς να ἐξετάζει τοὺς λόγους του, χωρὶς να ὑπολογίζει οὔτε κό-
πους οὔτε δυσκολίες, πάντοτε ἔτοιμος να χαλάσει τὴ βολὴ και τὴν ἡσυχία του για ἐκεῖνον.
Ἐξυπακούεται ὅτι οὔτε κουράζεται να ἀνταποκρίνεται στὰ χάρδια τοῦ κυρίου του ἢ να
δυσανασχετεῖ μὲ αὐτά.

Ποτὲ δὲν ἐξεγείρεται, δὲν διαμαρτύρεται ὅταν τὸν δοκιμάζει, ὅταν τὸν ἐπιπλήττει,
ἀκόμα και ἄδικα, ὁ κύριός του, τὸν ὅποιο συγχωρεῖ ἀπολύτως, χωρὶς να κρατάει μέσα
του τὸ παραμικρότερο ἔχνος κακίας γι' αὐτόν. Ἐκδηλώνει ἀπόλυτη ὑποταγὴ στὸ πρόσωπό
του, τοῦ εἶναι πιστὸς μέχρι αὐτοθυσίας, και δὲν ὑπάρχει περίπτωση να τὸν προδώσει
ποτέ, οὔτε και να τὸν ἀπορρίψει.

Ἀναγνωρίζει τὴ φωνὴ τοῦ κυρίου του, και ἀκόμα περισσότερο τὴν ὁσμὴ του, και σπεύδει
μὲ λαχτάρα πρὸς αὐτόν ὅποτεδήποτε τὸν καλέσει.

Ἵπομένει καρτερικὰ τὶς ἀποφάσεις και τὶς πιὸ εὐφάνταστες ἐπιλογὲς τοῦ κυρίου του,
τὶς ὅποιες ἀκολουθεῖ ἀσυζητητί, δίχως να τὶς ἀμφισβητεῖ. Ἄλλωστε δὲν ἀμφισβητεῖ ποτὲ
τὴν ἐξουσία τοῦ κυρίου του πάνω του.

Ἀγαπάει ὅ,τι ἀγαπάει ὁ κύριός του και διαισθάνεται ἀλάνθαστα ποιοὶ τὸν ἐπιβου-
λεύονται.

Μέσα σὲ μία οἰκογένεια ἀγαπάει ἐξίσου ὅλα τα μέλη της, ὅμως ἓνα μόνο ἀναγνωρίζει
ὡς ἀπόλυτο κύριό του. Ὁ κύριός του δὲν εἶναι ἡ μοναδικὴ ἀγάπη του ἀλλὰ ἡ πρώτη σὲ
ιεράρχηση, ἀφοῦ ἀνήκει μόνο σ' ἓναν.

Ἐντέλει μᾶς δίνει ἓνα ὕψιστο μάθημα περὶ τοῦ ποῖα εἶναι ἡ ἀληθινὴ, ἡ ἔμπρακτη ἀγάπη
και ἔτσι μᾶς παρέχει μὲ τὴν ἀγαθότητά του τὴ δυνατότητα να ἐκφράζουμε, ἄς εἶναι και
μόνο πρὸς αὐτόν, συναισθήματα καλοῦ, να ἐκδηλώνουμε μόνο θετικὰ στοιχεῖα τοῦ χαρα-
κτῆρα μας πρὸς αὐτόν.